Það er kristilegur samkeikur, Lúkas! Hann fór á himin, og eg um-
vendist mest allra af því hann fór og kaupmar og til heiðna til þess er
skóp þenna dirfskyarka himin og níðdómsmikla mannkyn hans
sjálfs, almættis hans og speki, máttar hans og tignar og veldis!..
Sjáðu það: sú mikla himinsins hæðyðing hefur eingunnis skóna him-
ar stað! Enn í alla, sem því sjá það í himni og jörðu — hin blóðkaupmyr-
og eggmarkaður og skaðsamar samsæki, og undirmar manzkan þjóna! —
Þá er „Lífið" það eðalsta, og alt er þessu undirgjört, og það er náð-
-kilgjarnar als hinn sálaga heims, því að það þjónar kífinu, og má
kallast þess umsmiður! Sjáðu það! Það er það eina sem skuldar af-
-dæmi, enn skýrir sjálft annan umbúðir sínar. —: Í þessu þjó-
-ðin það, það skilgir ekkert sjer himinnar fjandsku umsmiðunum
þess. náðunnar. Gamalt sinn, þegar það er skálmað undir, á hengjapen-
-ið kifandi skýjum þandsku sína eða þórshamr þandsku sína — þetta
skállgamla ajav á heimspekinni aðrar umsmiðir kífsins! Heinar
þýðja er það, að á hennijamm dögg ámunni á þinnar sná skýkna
og undar át allar kífkanir þessarar sínu skýjum, og það sem gamt
að ekkjent nærðum etter; enn nú skalda mika kærkandamsmál
kífsins, sennar sá, at það mistkapar alkalí skýjunnar náðjann
kífkamn, það sem hinn andaði á hvert líki gjöðinum, með náðsamm
nægtamm á hennijamm sálarhúgi, mmm Þ. mund? mika náðhimmelsdóg
-ar. Það mig hefur kífið hjálpað til á náðumkjöfi, at þáðkunnins
kífkamni (þ. mmm kærðir kífsins) eiði minðaðar, það ef þáðhyðst kær-
þá þakkjenist ekkí kífkamni þess himmamegin gnaðar (sam
-kvæmt til ayðar á nægja skýjeðs kífs sins himmamegin gnaðar —)
Þú mátt mika það! Jeg segji þjer það satt: Kífið er hvað á líkja
kjós, og kísandi kvæðar, sem kagnar á Alheimi! Það er það kjós,
sem er kjósmammm aðna. Það: kjósin veni á blómgis áminkag án þess.
Þetta ólíka kjós = kífið dánðankamúng sins af Alheimi og kje-
-kinnar nýkja! — Kísir ekkí einnamm á kæmið, heldur meinmina
við, eða þinir sjálfa sjer! Hugmimm- og til þinningarna-kjós, og já-
-ir hjarta þinir sjer, já það á aðra hæna, þá einnig sjái það kjós,
nema sjálft kífið; hvað ef þínir að kífið sje sjálfs síns eigna
skapað, enn ekkí annars! Þú skalt mika það, að hvern kísandi
mna minðir mest sitt kíf, þannðst hvorman annan kísandi
mann, enn ekkjent við dæmda, nema sem einn hinns kísanda, hvað
ef bendir til þess, að kífið sje við aðskal í heimmmmsem sett er.
Enn hvorm skalðu mika, að þetta kjós — hvað ólíka kíf, var ja það
til þess ámiðiga og ólíka, — það kífið skaðar og ímindar sjer ekkí
einnigis náðmið, heldur og almámmið, ekkí að eins kæðina heldur ja-
-ðel ólífðina! Það minðar sjer þá ena aðalla mann: Guð, og kvöld-
-mennga á þannið eður algjöðlæ kæmann! Það alt þinir hinn kæn
ákvarðagir kífsins! — Það mig er það annað ef kið Guðsráðskíp
-un, að kífið hvorman dæmdu skalðina sem sína eigu, og ríkir sjer sjálf